

Biblická čtení:

Ezechiel 3, 7-11: Izraelský dům tě však nebude chtít poslechnout, poněvadž nejsou ochotni poslechnout mne; celý izraelský dům má tvrdé čelo a zatvrzelé srdce. Hle, dávám ti tvář právě tak tvrdou, jako je jejich, a čelo právě tak tvrdé, jako je jejich. Dávám ti čelo jako křemen, tvrdší než oblázek. Neboj se jich a neděs se jich, jsou dům vzpurný.“ Dále mi řekl: „Lidský synu, srdcem přijmi a ušima slyš všechna má slova, jež k tobě mluvím. Nuže, jdi k přesídlencům, k synům svého lidu. Budeš k nim mluvit a řekneš jim: ‚Toto praví Panovník Hospodin,‘ ať poslechnou nebo ne.“

List Římanům 13, 8-14: Nikomu nebud'te nic dlužni, než abyste se navzájem milovali, neboť ten, kdo miluje druhého, naplnil zákon. Vždyť přikázání ‚nezcizoložíš, nezabiješ, nepokradeš, nepožádáš‘ a kterákoli jiná jsou shrnuta v tomto slovu: ‚Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.‘ Láska neudělá bližnímu nic zlého. Je tedy láska naplněním zákona. Víte přece, co znamená tento čas: už nastala hodina, abyste procitli ze spánku; vždyť nyní je nám spása blíže, než byla tenkrát, když jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme proto skutky tmy a oblečme se ve zbroj světla. Žijme řádně jako za denního světla: ne v hýření a opilství, v nemravnosti a bezuzdnostech, ne ve sváru a závisti, nýbrž oblečte se v Pána Ježíše Krista a nevyhovujte svým sklonům, abyste nepropadali vášním.

Matouš 18, 15-21: Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ‚ústý dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď‘. Jestliže ani je neuposlechne, oznam to církvi; jestliže však neuposlechne ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník. Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi. Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

Tehdy přistoupil Petr k Ježíšovi a řekl mu: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát.“

Životní koncept

Napomínat děti je běžné, všichni jsme to zažili na sobě a také děti napomínáme, ať už jsou to naše vlastní, nebo ne. Je to přiměřená výchovná metoda. Obvykle děti poslechnou, v opačném případě dospělí mohou snadno prosadit svou vůli a moc. Napomínat mládež, to už je svízelné, reakce bývají velmi zvláštní, někdy drzé až neurvalé. Udržet rovnováhu mezi chováním mládeže a prosazením naší rozumné vůle, aby nás mládež respektovala, to je nesnadné a mnozí v tom selhávají. Mládež své rodiče, vychovatele, učitele kritizuje, proti jejich moci se bouří. Konečně napomínat dospělé, to se prostě nedělá. Každý přece máme svůj rozum, svou vůli a právo se rozhodovat podle svého. Uchylujeme se tedy k pomluvám a posuzování lidí (i v církvi), které sdílíme mezi sebou proti druhým. Toho se dotýká dnešní čtení Matoušova evangelia.

Máme za sebou tři krátká sdělení: o bratrském (sesterském) napomínání, o moci církve, o odpuštění. A zase v něm figuruje Petr. Dvě neděle zpátky jsme četli, že mu Ježíš říká: co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi a cokoli přijmeš na zemi, bude přijato v nebi. Nepředstavitelná moc. Dnes se stejná slova dozvídají další: Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi. Je to ujištění o moci, která je

církvi svěřena jejím Pánem. Kdykoli máme na mysli něco dobrého, co nás napadá z lásky k druhým, to bude splněno.

Když o napomínání, o moci církve a o odpuštění přemýšlíme odděleně napadne nás, že jde o etická pravidla, která se máme pokoušet v životě církve uplatňovat. Docházím však k tomu, že jde o něco jiného, předkládá se nám životní koncept. Jinak řečeno: životní styl, který má církev představovat a zastávat – sobě navzájem a ostatnímu světu. My jsme částí církve, jako náboženská obec i jako jednotliví věřící, a tak to znamená, že tento koncept či styl se máme učit žít a také zastávat. Rovnou podotýkám, že je to styl nad naše lidské síly. Bez pomoci Boží, nemáme šanci ho žít. Pán Bůh nám ovšem pomáhá, chce nám pomáhat a sám tento životní styl představil a plně zastával v Ježíši Kristu a stále ho zastává.

- **Napomíná své stvoření,**
- **svou moc neprosazuje silou, nýbrž obětující se láskou,**
- **svou vůli prosazuje odpuštěním!**

To vše proto, že nás má neskonale rád.

Jsme Boží děti, proto napomínání je pro nás vhodné. Ve Starém Zákoně napomínali zejména proroci. Ezechiél napomínal v dobách pro Judsko zlých, byli v babylonském vyhnanství. Jakou šanci bychom mu dávali, že ho lidé, kteří měli existenční starosti, ztratili svůj domov a chrám, tedy i svého Boha, vůbec vyslechnou? Že pod jeho napomínáním změní svoje myšlení? Velkou ne, je si toho vědom i Pán Bůh. Proto mu dává čelo tvrdé jako křemen, tedy posiluje ho. Totéž se vztahuje i na nás. Pán Bůh nás vybavuje schopnostmi, odvahou a jakoukoli jinou potřebnou pomocí, rozhodneme-li se jeho vůli plnit a zvěstovat. Někteří uslyší a přijmou napomenutí, jiní odmítnou. Nebojme se. Také se zdá, že doba je pro zvěstování evangelia, toho „neúspěšného“ životního stylu, velmi nepřehledná. Jenže na to se nemáme ohlížet a už vůbec ne se vymlouvat. Promysleme i slova apoštola Pavla o lásce a kázni v církvi; o lásce a kázni v našich rodinných vztazích, vztazích přátelských, pracovních, občanských...

Jsou lidé, kteří neumějí přijmout dar, aniž by se hned nezabývali tím, jak se dárci odmění. Křesťan by si měl uvědomovat, že od Pána Boha dostal dar nepředstavitelné ceny. To, že je na světě, je dar od něj. Jak se svým životem nakládá, jak zkrátka žije, za to se odpovídá svému Stvořiteli, dárci života. Mnozí nad životem vůbec nepřemýšlejí a už vůbec život nevnímají jako dar. Křesťan by mezi ně patřit neměl.

Když však nad životem přemýšlíme jako o daru, pak mnohdy zjišťujeme, že to není nic snadného. Žít dobře není nic jednoduchého. Nejde nám žít bezchybně, a tak se stále modlíme: odpuť nám naše viny. Má to svou podmínku, kterou právě křesťan se má snažit žít: jako i my odpouštíme našim viníkům.

Tady je to nové: zlo na světě se nedá napravit ničím jiným než odpuštěním. Zlo spáchané na nás nelze napravit ničím jiným než odpuštěním. Jak napravit hrůzy války na Ukrajině, to bude jednou a snad brzy velkým úkolem. Snad i politici budou schopni přijmout, že jen trest a pomsta dobrým řešením nebude.

Ježíš nám odpouští naše viny, a proto máme stále šanci žít nově a dojít k cíli, kterým je Boží království, které se na zemi začíná a v Bohu má své naplnění.